

Att rida som förlängning av en tanke

Under Haffis lektioner har vi fått lära oss att förstå hur man rider islandshäst. Vi har hört mycket om spänna och lärt oss att ett lösgörande trav eller en mjuk galopp kan göra tölten bättre. Så småningom börjar en del av teorin att finna sitt fäste och jag börjar förstå.

I den lugna skritten vaggas min kropp till ro, där hästens rörelse förlängs längs sätet till min rygg och mina axlar och ger massage ända in i själen, för att komma till ro.

Att göra halt, är att bestämma över en annan varelse, som kan lätt dra flera människor utan att stoppas. Genom att sätta klackarna i backen och mentalt säga ho, har jag makten att bestämma över en annans liv.

De äldre paret frågade mig hur det är att rida tölt och då kom jag på det, - man är stolt när man töltar, sa jag. De tittade på varandra med lysande ögon - och då såg jag dem, ridande bredvid varandra som en kung och drottning, med slängkappan i en vacker båge dansande i takt med svänsarnas töltgång. Gudarnas gåva.

Att rida trav på islandshäst är lite farligt, helt annat än det bundna travet på stor häst. De långa tyglarna, det hängande huvudet och farten, gör att man måste våga släppa kontrollen och luta sig framåt. Kanske också att våga släppa kontrollen över livet.

I galoppen finns livsglädjen och farten. Tänk att - bara med tanken, känna hur det spritter i kroppen luta sig lite framåt och känna kraften i svaret. Det bär av i en gungande rörelse, som ger kraft och energi tillbaka.

Den flygande passen har jag inte provat så många gånger att känslan har hunnit med. Men visst är det att som gudar dåna fram över himlavalvet på Sleipnir med hans åtta ben.

Att vara isländsk cowboy är att vara liten på nytt, men att få hjälp av fyra ben som hjälper en att kasta sig åt sidan, svänga runt eller bromsa. Att snabbt stanna upp och lika fort springa åt ett annat håll Detta utan att ens behöva bli trött eller andfådd.